

Arrest

nr. 195 299 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CORTHOUTS
Kuringenstraat 11
3511 HASSELT - KURINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. CORTHOUTS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1992 in het dorp Ador, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U werkte als loodgieter en had een winkel in Jalalabad.

Op 23 qaws 1392 (14 december 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw vader door de Taliban neergeschoten in Jalalabad. De Taliban had hem voordien reeds telefonisch en per brief gewaarschuwd. De eisen van de Taliban waren dat uw vader de Taliban financieel moest ondersteunen en zich bij hen moest aansluiten. Uw vader had geen intentie om op deze eisen in te gaan en riep de

hulp in van de lokale autoriteiten om zich te beschermen tegen de Taliban. Niemand kon hem echter die bescherming bieden. Op die manier gebeurde het dat uw vader werd neergeschoten. Hierop besloot u om met uw gezin te verhuizen van Ador naar de wijk 'Chil Mitrah' in Jalalabad en het werk van uw vader aldaar – zijnde een sanitairwinkel – verder te zetten. Na de dood van uw vader werd u door verschillende telefoonnummers opgebeld. U vermoedt dat de Taliban u opbelde, maar u nam nooit op. U wist ook dat de Taliban u volgde in Jalalabad. U verplaatste zich buitenshuis steeds incognito. Rond de vijfde dag van de eerste maand 1394 (25 maart 2015) ontving u een dreigbrief van de Taliban. U werd gevraagd om de Taliban te vervoegen anders zou u worden omgebracht. Twee tot drie maanden nadat u de brief van de Taliban had ontvangen werd u opnieuw gevolgd. U kon ternauwernood ontsnappen door u tussen andere mensen te begeven en u te verstoppen in een opslagplaats. In de zevende maand van 1394 (september/oktober 2015) vluchtte u uit Afghanistan en op 30 oktober 2015 arriveerde u in België. U diende een asielaanvraag in op 12 november 2015 te Brussel. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u voor: de dreigbrief van de Taliban gericht aan uw vader, een taskara van uzelf, een taskara van uw vader (boekje), één foto van uw vader met lokale autoriteiten, een klacht via de politie, een bevestiging van overdracht van uw vader naar het hospitaal, een klacht via het directorate of criminal investigation, de dreigbrief van de Taliban gericht aan u, vijf identieke foto's van uw vader (drie grote en twee kleine), twee attesten Nederlandse lessen, drie rekeningen van uw werk als loodgieter.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban omdat ze vrezen dat u hen aan de overheid gaat verklikken (CGVS1 p.18, CGVS2 p.16). Verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Vooreerst vallen enkele grote discrepanties op in uw asielrelaas. Zo komt u in het eerste interview (dd 07/11/2016) te verklaren dat u ongeveer twee tot drie maanden nadat u de Talibanbrief ontving in de bazaar te Jalalabad werd achtervolgd (CGVS1 p.17). U verklaarde deze brief te hebben ontvangen op ongeveer de vijfde dag van de eerste maand 1394 (i.e. 25/03/2015) (CGVS1 p.16; CGVS2 p.10). Uit deze verklaringen valt op te maken dat u in de bazaar te Jalalabad werd achtervolgd in de derde of vierde maand van 1394 (i.e. 05-06/2015), hetgeen overeenkomt met uw verklaring dat het incident plaats vond in de tweede of de derde maand van 1394 (i.e. 04-05/2016) (CGVS1 p.17). U verklaarde meermaals Afghanistan te hebben verlaten op 09/07/1394 (i.e. 1/10/2015) (CGVS1 p.3, 17; CGVS2 p.7). Uit deze verklaringen blijkt dus dat er tussen de achtervolging in de bazaar en uw vertrek uit Afghanistan ten minste drie tot vier maanden liggen. Tijdens het tweede interview (dd 03/01/2017) komt u plots te verklaren dat u Afghanistan verliet meteen de dag nadat u werd achtervolgd in de bazaar (CGVS2 p.7).

Daarenboven valt een tweede tegenstrijdige verklaring over uw asielverhaal u ten deel. Waar u in het eerste interview verklaart dat u de telefoontjes van (vermoedelijk) de Taliban kreeg alvorens de Talibanbrief te hebben ontvangen (CGVS1 p.17), verklaart u in het tweede interview dat u de telefoontjes ontving nadat u de brief ontving (CGVS2 p.14,15). Deze vastgestelde discrepanties ondermijnen uw asielrelaas sterk.

Een andere opvallende vaststelling over de twee interviews heen holt uw vrees voor de Taliban verder uit. Tijdens het eerste interview (dd 07/11/2016) verklaart u dat de Taliban u onder meer viseert omdat u als loodgieter aan overheidsgebouwen werkte en ze van u informatie over die gebouwen wilden verkrijgen (CGVS1 p.15). Tijdens het tweede interview (dd 03/01/2017) rept u echter met geen woord over die belangstelling van de Taliban in uw werk aan overheidsgebouwen. Meer nog, op de vraag aan wat voor soort gebouwen u dan werkte verklaart u dat u aan een school werkte en voor de rest enkel bij particulieren (CGVS2 p.16). Deze tegenstrijdig raakt aan de kern van uw asielrelaas en schaadt aldus sterk het geloof in uw asielmotieven.

Bovendien kan men zich ook vragen stellen bij de door u gepercipieerde vrees. Er dient op gewezen te worden dat u in Afghanistan gedragingen vertoonde die inconsistent zijn met de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Taliban. Zo verklaart u enerzijds dat iedereen in uw dorp Ador betrokken

is bij de Taliban (CGVS1 p.13; CGVS2 p.9) en dat de Taliban uit uw dorp dezelfde Taliban is als diegenen die u in Jalalabad benaderden (CGVS1 p.11). U verklaart daarbij dat ook uw familie werd bedreigd door de Taliban indien u hun eisen niet inwilligde (CGVS2 p.6-7). Ondanks dat u niet bent ingegaan op de eisen van de Taliban, u verliet immers Afghanistan, zag u er anderzijds geen graten in om uw familie terug naar Khogyani te sturen (CGVS1 p.4; CGVS2 p.6-7). Uw verklaring dat uw familie enkel uit vrouwelijke leden bestaat en de Taliban hen daarom met rust zal laten snijdt geen hout. U verklaart immers dat uw oom ook uw broers meenam naar Khogyani en dat ze bij hem verbleven (CGVS1 p.4; CGVS2 p.7). Bovendien staat er in de brief van de Taliban aan u letterlijk geschreven dat ze zelfs geen klein kind van uw familie zullen sparen. U bent zich bewust van deze zware bedreiging wanneer u verklaart dat ze stelden het hele gezin, groot en klein, af te maken (CGVS2 p.15). Dat u ondanks deze niet mis te verstane bewoordingen van de Taliban ervoor koos om uw gezinsleden over te brengen naar Khogyani waar ze veel meer dan in hoofdstad Jalalabad blootgesteld zijn aan eventueel optreden van de Taliban is allerm minst aannemelijk. Bovenstaande vaststelling haalt het geloof in uw vluchtverhaal verder onderuit.

Hierbij aansluitend valt een tweede inconsistente actie op. Zo verklaart u na de dood van uw vader terug naar uw dorp Ador te zijn gegaan om hem daar te begraven (CGVS1 p.11, 14). U gaf nochtans aan dat u en uw familie uit uw dorp van Ador zijn gevlucht naar Jalalabad net omwille van de problemen die jullie vreesden met de Taliban (CGVS1 p.11; CGVS2 p.4, 9). Ondanks uw verklaring dat iedereen in uw dorp Ador betrokken is bij de Taliban vormde dat voor u blijkbaar geen belet om terug te keren naar Ador (CGVS1 p.13; CGVS2 p.9).

Voorts is opvallend dat u geen consistent beeld kan ophangen van de reden van focus van de Taliban op uw persoon. Zo beweert u eerst verkeerdelijk dat de Taliban in hun dreigbrief aan u vragen om u bij hen aan te sluiten. U bevestigt even later dat het opzet van de Taliban was dat u hen zou betalen en hun rangen zou vervoegen (CGVS1 p.12). In uw tweede gehoor stelt u echter dat de Taliban erop gebrand waren u uit te schakelen zodat u de overheid geen informatie over de Taliban zou kunnen verschaffen (CGVS2 p.10,15). Ter verklaring verwijst u naar het incident waarbij u en uw vader door talibs tegengehouden werden. De Taliban zagen er toen vanaf uw vader te ontvoeren omdat u als kind aan het huilen was, zo zegt u (CGVS2 p.6). De Taliban zouden willen verhinderen dat u de overheid over dit incident vertelt (CGVS2 p.10,11). U ontwijkt de vraag welke specifieke informatie u als kind de overheid over de Taliban kon bezorgen (CGVS2 p.10). U blijkt ook geen idee te hebben wie de talibs waren die uw vader bedreigden (CGVS2 p.9; CGVS1 p.11). Deze vaststelling brengt uw voorstelling van de interesse van de Taliban in u minstens aan het wankelen. Het mag ook verbazen dat u zo'n twee jaar in redelijke vrede in Jalalabad kon verblijven indien de Taliban u daadwerkelijk als een schadelijke bron van informatie aanzag. Als verklaring werpt u op dat u ondergedoken in Jalalabad woonde en dat u uw hoofd steeds bedekte (CGVS2 p.16; CGVS1 p.11). Deze uitspraken stroken niet met andere van uw verklaringen. U vertelde immers dat u in Jalalabad de loodgieterij en de winkel van uw vader verderzette. Deze zaak werd slechts na uw vertrek door uw oom gesloten (CGVS2 p.4-5,8,9). Dat u in Jalalabad moeilijk op te sporen was terwijl u de familiezaak uitbaatte kan niet volgehouden worden. Bovendien beweert u dat het u voor de ontvangst van de dreigbrief niet kon schelen of u gevolgd werd (CGVS1 p.17). Uit deze uitspraak blijkt allerm minst dat u zich inspande om alleen incognito in Jalalabad rond te lopen. Van u kan niet worden verwacht dat u in detail op de hoogte bent van de bedoelingen van de Taliban met u. Wel zou u in staat moeten zijn om eensluidende en plausibele verklaringen over af te leggen over het beeld over het opzet van de Taliban dat u zich uit de handelingen en de woorden van de Taliban heeft gevormd.

Tot slot is er nog een laatste merkwaardige vaststelling die eveneens aansluit bij de door u aangehaalde vrees. U verklaart dat de dreigbrief aan uw adres een directe bedreiging was en u vreesde hetzelfde fatale lot als uw vader (CGVS1 p.11, CGVS2 p.15). De Taliban zou niet aarzelen om u te doden, zo zegt u (CGVS1 p.12). U verliet Afghanistan ongeveer vijf à zes maanden nadat u de dreigbrief aan uw adres had ontvangen (CGVS1 p.3,16-17; CGVS2 p.7,10). Aangezien uw vader reeds was vermoord en volgens u de Taliban in Jalalabad connecties hebben met iedereen (CGVS1 p.5) kan men verwachten dat u onmiddellijk actie ondernam om u te beschermen tegen de directe bedreiging van de Taliban. Ondanks de door u gepercipieerde imminente dreiging bleef u verder werken als loodgieter gedurende drie maanden (CGVS2 p.5). Uw verklaring dat u zich buiten kon blijven begeven en blijven verder werken door u te vermommen is eigenaardig (CGVS1 p.12; CGVS2 p.16). Zoals hierboven aangehaald kan het gezien uw familiezaak tot na uw vertrek uit Afghanistan actief bleef niet moeilijk zijn geweest om u op te sporen ondanks uw pogingen om u door middel van een hoofddeksel onherkenbaar te maken (CGVS2 p.4,5,8,9,16). Uw verklaring dat u de gronden van uw vader moest veiligstellen kan eveneens als bevreemdend worden beschouwd (CGVS1 p.12-13; CGVS2 p.10). Uw vader was immers reeds omgebracht in dezelfde stad als waar u woonde en uw leven was volgens u in direct gevaar (CGVS1 p.12). In die context van onmiddellijk gevaar voor uw leven kan men verwachten dat u (sneller) andere

en doeltreffendere maatregelen zou overwegen. Uw veranderlijke en merkwaardige verklaringen over uw asielrelaas schaden sterk het geloof in uw voorgehouden verhaal.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man die een opleiding in Jalalabad tot loodgieter volgde en er werkte als loodgieter (CGVS2 p.5). Bovendien werkte u in Jalalabad reeds toen u nog in Khogyani woonde. U verklaart immers in die periode over en weer naar de stad te zijn gegaan omwille van uw werk (CGVS2 p.3). U woonde daarenboven tot vlak voor uw vertrek meer dan twee jaar lang met uw familie in Jalalabad (CGVS2 p.3-4). U bent dus vertrouwd met de stad Jalalabad doordat u er een opleiding tot loodgieter volgde en er lange tijd werkte en woonde. Hoewel u het tegendeel beweert (CGVS2 p.3), kan men door uw opleiding, uw werk en uw woonst te Jalalabad verwachten dat u er een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Daarnaast blijkt u over bepaalde middelen te beschikken die uw hervestiging in Jalalabad zouden kunnen vergemakkelijken. Zo kon worden vastgesteld dat u in Jalalabad een eigen winkel had met één vaste medewerker in loondienst en u als zelfstandige soms ook dagarbeiders in onder-aanneming had die u zelf uitbetaalde (CGVS1 p.5; CGVS2 p.4). Hiernaast beschikt u over land in uw geboortestreek die u zou kunnen aanspreken voor uw hervestiging in Jalalabad (CGVS2 p.5). Met uw verklaring dat de Taliban deze gronden zouden hebben ingenomen (CGVS2 p.5) kan geen rekening worden gehouden aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek te zijn. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Jalalabad roept u de vrees in die u heeft voor de Taliban (CGVS2 p.16). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek zijn er geen indicaties die uw hervestiging in Jalalabad in de weg kunnen staan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om opnieuw in Jalalabad aan de slag te gaan en er als jonge zelfstandige vakman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te vestigen in Jalalabad stelde u dat de Taliban u zou ombrengen (CGVS1 p.18; CGVS2 p.16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u voorlegt slagen er niet in de bovenstaande appreciatie om te buigen. De taskara's en de drie rekeningen van uw werk als loodgieter vormen louter een bewijs van de identiteit van u en uw vader en van uw beroepsactiviteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De zes foto's voor en na zijn overlijden en de bevestiging van overdracht van uw vader naar het hospitaal laten niet toe om conclusies te trekken over de wijze waarop uw vader om het leven kwam en kunnen derhalve uw asielmotieven niet ondersteunen.

De klacht via de politie en de klacht via het directorate of criminal investigation werden door uw oom op uw aanvraag bekomen (CGVS2 p.2-3). De vaststelling dat deze documenten zijn opgesteld op basis van de informatie die een nauw familielid van u aanbracht ontnemt het stuk elke objectieve bewijswaarde. Bovendien hebben stukken enkel het vermogen geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Op zichzelf vermogen deze documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De twee dreigbrieven van de Taliban kunnen op zich evenmin de bedrieglijkheid van uw asielrelaas herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst

tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en in samenhang met de beginselen van “*goed bestuur*”, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, alsook verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker onderneemt daarbij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

In een eerste onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus – voert verzoeker aan dat hij inderdaad vreest te worden gedood door de taliban. Dat hij de taliban vreest omdat hij hen zou verlinken, kwalificeert verzoeker als een bijkomend gegeven en een veronderstelling. Hij voert aan de taliban te vrezen omdat hij weigerde hen financiële of fysieke hulp te bieden. Verzoeker vervolgt dat er in zijn asielrelaas geen tegenstrijdigheden opvallen zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk voorhoudt. Hij wijst erop dat mocht dit toch het geval zijn, dit te wijten is aan de vertaling door de tolken, dan wel de interpretatie ervan door de verhoorder. Verzoeker hekelt in dit verband nog dat het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond in Engels-Pashtou, terwijl de tolk gedurende het tweede gehoor vertaalde vanuit het Pashtou naar het Nederlands en omgekeerd. Verzoeker wijst er daarnaast op dat er geen twijfels werden geuit ten aanzien van zijn persoon, zijn achtergrond en zijn verblijfplaats in Afghanistan. Ook wenst hij nogmaals te onderlijnen dat hij (als analfabeet) zeer veel moeite heeft met datums en uitdrukkingen van tijdsperiodes en de Afghaanse datums bovendien verschillen van deze gangbare in de westerse samenleving.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de periode tussen het incident op de bazaar in Jalalabad en verzoekers vertrek uit Afghanistan, houdt verzoeker ten stelligste voor dat hij nooit verklaard heeft de dag na dit incident Afghanistan te hebben verlaten. Hij verduidelijkt dat hij die dag wel besloot het land te verlaten, een schuilplaats opzocht en regelingen trof om het land te verlaten. Aangaande de telefoons die hij kreeg van de taliban verklaart verzoeker dat hij na de dreigbrief geen enkele dreigtelefoon meer kreeg en dat de vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande steunen op een verkeerde vertaling/interpretatie of verwarring met de dreigbrief die zijn vader ontving. Dat hij ooit verklaard zou hebben dat de taliban informatie wenste over de (overheids)gebouwen waaraan hij zou werken, ontkent verzoeker eveneens. Verzoeker benadrukt dat hij slechts aangaf dat hij aan een school – een overheidsgebouw – heeft gewerkt als loodgieter en wijst erop dat hij na de dood van zijn vader zelfs geheel niet meer als loodgieter heeft gewerkt. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook andermaal van een verkeerde interpretatie en stipt aan dat het bovendien geen asielmotief betreft, en evenmin de kern van zijn asielrelaas raakt.

Met betrekking tot de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker zijn familieleden – voornamelijk vrouwen – naar Khogyani stuurde, betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zijn directe familieleden werden inderdaad naar Khogyani – de verblijfplaats van zijn oom – gestuurd en niet naar Ador. Verzoeker verklaart voorts dat zij

inmiddels weer weg zijn bij zijn oom alsook dat voornamelijk de mannen en niet de vrouwen worden gezocht. Hij vervolgt dat Khogyani minstens één uur rijden van Ador is en dat zijn familieleden dus wel degelijk veilig waren voor een directe aanslag. Verzoeker voert bovendien aan dat hij samen met het Rode Kruis naar Ador is gegaan om het lichaam van zijn vader te begraven, dat hij op dat ogenblik niet voor zijn leven vreesde en dat hij bovendien nog geen dreigbrief van de taliban had ontvangen op dat ogenblik.

Aangaande de reden waarom de taliban zich op verzoeker focuste, herhaalt hij dat hij weigerde de taliban financiële steun te verlenen. Omtrent het inlijven en aansluiten van de taliban verklaarde verzoeker dat in de brief stond dat hij zich bij de taliban moest aansluiten of financiële steun moest bieden, doch dat hij vermoedde dat dit eerder een list was om hem te vermoorden van zodra hij naar hun kwam. Omtrent het incident met zijn vader geeft verzoeker toe dat zijn verklaring veeleer een insinuatie is die hijzelf maakte. Hij onderlijnt evenwel dat hij verschillende malen naar de politie is gestapt om daar melding te maken van de moord op zijn vader door de taliban, doch dat zij hem niet konden helpen.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk vindt dat verzoeker twee jaren in redelijke vrede kon leven in Jalalabad waar hij de loodgieterij en de winkel van zijn vader verderzette, is naar mening van verzoeker volledig verkeerd. Immers, hij heeft de winkel wel overgenomen maar zijn vader had alle gelden en activa uit de winkel gehaald en vervolgens leeg aan verzoeker gelaten. Verzoeker voert aan dat hij zelf zijn werk als loodgieter gestart is met de winkel als basis en na het overlijden van zijn vader de winkel aan zijn oom heeft gelaten. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij niet meer als loodgieter gewerkt heeft na de dood van zijn vader en gedurende twee jaar een *low profile* heeft proberen te behouden. Na het incident op de bazaar is verzoeker zelfs volledig ondergedoken en ondernam hij – in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing – onmiddellijk actie om het land te verlaten. Opnieuw herhaalt verzoeker dat mochten er toch nog contradicties opgemerkt worden in zijn verklaringen dit te maken heeft met een verkeerde interpretatie al dan niet ten gevolge van de vertalingen.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker stelt immers de taliban te vrezen die hem zal trachten te vermoorden indien hij terugkeert naar Afghanistan. Verzoeker verwijst naar enkele persartikels en betoogt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad, evenals in het district Khogyani nog precairder is geworden sinds zijn vertrek. Verzoeker laakt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkbaar wel bepaalde elementen van zijn asielrelaas als geloofwaardig bestempeld om aan te tonen dat hij voldoende bekwaam is om over te gaan tot hervestiging in Jalalabad, alwaar het overige deel van zijn verklaringen als ongeloofwaardig en bedrieglijk van de hand wordt gedaan. Verzoeker stelt dienaangaande nog als volgt: *“Men kan niet zomaar motiveren dat verzoeker de waarheid spreekt over het gegeven dat hij gronden heeft geërfd, doch anderzijds spreken van een ongeloofwaardigheid betreffende de problemen met de Taliban ten gevolge van deze gronden. Voornamelijk wanneer deze gronden de kern van zijn asielrelaas raken.*

Ofwel dient verwerende partij rekening te houden met de verklaringen van verzoeker en de waarachtigheid van de documenten dewelke hij bijbrengt (zie infra). Ofwel dient zij het asielrelaas volledig in twijfel te trekken en kan zij geen elementen in haar voordeel gebruiken.

Verzoeker is afkomstig uit Ador, Kghogyani, waarvoor hij minstens een beschermingsstatuut dient te krijgen omdat hij niet over de nodige middelen beschikt om er hervestiging te doen in Jalalabad vermits de verwerende partij dan ook niet mag veronderstellen dat verzoeker over gronden beschikt.

Indien verweerster elementen uit het asielrelaas van verzoeker gebruikt dient zij zijn heel asielrelaas te erkennen als correct te beschouwen en hem het statuut als vluchteling toe te kennen.

Voor verzoeker bestaat er wel degelijk een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging op zijn leven of persoon. Niet alleen wegens willekeurig geweld maar ook en vooral omwille van specifiek geweld ten aanzien van zijn persoonlijkheid.” en besluit dat hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten verduidelijkt hij dat ten onrechte wordt voorgesteld dat er veel valse en vervalste documenten in Afghanistan voorhanden zijn. Verzoeker hekelt dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel vermoeden/bewijs dat de bijgebrachte documenten ongeloofwaardig zijn heeft overgelegd.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog volgende nieuwe stavingstukken: twee stukken die in het verzoekschrift als bijkomende stukken worden vermeld (stuk 3), notities van de raadsman gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2016 (stuk 4), notities van de raadsman gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 januari 2017 (stuk 5), diverse krantenartikels aangaande de veiligheidssituatie in Jalalabad (stuk 6) en een uittreksel van het OCHA rapport "*Afghanistan 2016 Flash Appeal: Situation Update No. 1*" van 17 september 2016 (stuk 7).

Op 5 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 en de kaart van de grootstedelijke regio Jalalabad.

Op 9 oktober 2017 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een attest van de rode half maan gemeenschap te Nangarhar van 23 augustus 2017, een kopie van het identiteitsdocument van verzoekers broer, R. S., foto's van het overleden lichaam van verzoekers broer en een verklaring van verzoekers moeder en de dorpsoudste. Stukken die eveneens ter terechtzitting worden overgemaakt aan de Raad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt te vrezen gedood te worden door de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen aflegt die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen, vermits (1) hij enerzijds verklaart dat er tussen de achtervolging in de bazaar en zijn vertrek uit Afghanistan ten minste drie tot vier maanden liggen, waar hij later aangeeft dat hij de volgende dag reeds Afghanistan heeft verlaten, (2) verzoeker eerst aangeeft dat hij telefoontjes van (vermoedelijk) de taliban kreeg alvorens een dreigbrief te ontvangen, om later te verklaren dat hij de telefoontjes pas ontving na de dreigbrief en (3) verzoeker tijdens het eerste gehoor aangeeft dat de taliban hem viseert onder meer omdat hij als loodgieter aan overheidsgebouwen werkt en zij meer informatie wensen over deze gebouwen, daar waar hij tijdens het tweede gehoor met geen woord rept over deze reden voor de taliban om hem te viseren; (ii) verzoekers gedragingen in Afghanistan niet te verzoenen zijn met de door hem gepercipieerde vrees; (iii) verzoekers gebrek aan consistentie omtrent de reden van focus van de taliban op zijn persoon verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt; (iv) verzoekers gebrek aan onmiddellijke actie na de bedreigingen door de taliban opnieuw niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgehouden vrees en (v) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden

gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Immers, waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen op wijst dat zij enkel te wijten kunnen zijn aan de vertalingen door de tolken, dan wel de interpretatie ervan door de *protection officer*, dat het eerste verhoor immers plaatsvond met een tolk die vertaalde van het Pashtou naar het Engels waarop de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nota nam in het Nederlands, daar waar het tweede gehoor plaatsvond met een tolk die vertaalde van het Pashtou naar het Nederlands, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie-/interpretatieproblemen tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 6, p. 2 en stuk 4, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen tijdens de gehoren aan te voeren. Voorts wijst de Raad erop dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die de verklaringen van een kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 6, p. 2) en dat zowel aan verzoeker als aan diens raadsman aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken (administratief dossier, stuk 6, p.18). De Raad dient evenwel vast te stellen dat op geen enkel ogenblik bezwaar werd gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Het gehoorverslag van het interview geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat bepaalde tolk- of taalproblemen zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker toont aldus op generlei wijze aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden en hij laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen/interpretatieproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de waarde van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts in twijfel schijnt te trekken, door de notities van zijn raadsman op te nemen in zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat de afgevaardigd ambtenaar er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven.

In zoverre verzoeker voorts op algemene wijze aanvoert dat hij (als analfabeet) zeer veel moeite heeft met datums en uitdrukking van tijdperiodes, merkt de Raad vooreerst op dat uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker zelf verklaart niet-analfabeet te zijn (administratief dossier, stuk 12, p. 4), hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat hij verschillende documenten met een eigen handtekening ondertekende. Bovendien blijkt verzoeker gedurende de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk in staat om

gebeurtenissen precies in de tijd te situeren, zoals onder meer de datum van vertrek uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 6, p. 3 en stuk 4, p. 7), de dood van zijn vader (administratief dossier, stuk 6, p. 4 en stuk 4, p. 4), het tijdstip waarop hij een dreigbrief van de taliban ontving (administratief dossier, stuk 6, p. 16 en stuk 4, p. 10). Dit klemmt des te meer daar verzoeker op de vraag waarom hij data van gebeurtenissen zo goed kent, als volgt antwoordt: *"Sinds de dood van m'n vader, al die data en wat we in de periode nadien meemaakten heb ik kunnen onthouden, vandaar dat als ik nadenk dat ik dat weet."* (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Verzoeker laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken op welke wijze, waar of wanneer zijn beweerde problemen met datums en tijdperiodes een invloed zouden hebben gehad op zijn verklaringen.

2.3.2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat verzoekers incoherente en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen.

Zo treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt aangaande de periode tussen de door hem voorgehouden achtervolging in de bazaar enerzijds en zijn vertrek uit Afghanistan anderzijds, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *"(...) Zo komt u in het eerste interview (dd 07/11/2016) te verklaren dat u ongeveer twee tot drie maanden nadat u de Talibanbrief ontving in de bazaar te Jalalabad werd achtervolgd (CGVS1 p.17). U verklaarde deze brief te hebben ontvangen op ongeveer de vijfde dag van de eerste maand 1394 (i.e. 25/03/2015) (CGVS1 p.16; CGVS2 p.10). Uit deze verklaringen valt op te maken dat u in de bazaar te Jalalabad werd achtervolgd in de derde of vierde maand van 1394 (i.e. 05-06/2015), hetgeen overeenkomt met uw verklaring dat het incident plaats vond in de tweede of de derde maand van 1394 (i.e. 04-05/2016) (CGVS1 p.17). U verklaarde meermaals Afghanistan te hebben verlaten op 09/07/1394 (i.e. 1/10/2015) (CGVS1 p.3, 17; CGVS2 p.7). Uit deze verklaringen blijkt dus dat er tussen de achtervolging in de bazaar en uw vertrek uit Afghanistan ten minste drie tot vier maanden liggen. Tijdens het tweede interview (dd 03/01/2017) komt u plots te verklaren dat u Afghanistan verliet meteen de dag nadat u werd achtervolgd in de bazaar (CGVS2 p.7)."* In zoverre verzoeker ontkent ooit te hebben verklaard dat hij de dag na het incident in de bazaar in Jalalabad Afghanistan heeft verlaten en aanvoert dat hij op dat ogenblik slechts besloot Afghanistan te zullen verlaten en zich in afwachting van het vinden van een smokkelaar terugtrok op een schuilplaats, staat dit haaks op zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker gaf daar aan dat hij op het ogenblik van de achtervolging op de bazaar besloot om Afghanistan te verlaten en dit ook daadwerkelijk deed de dag volgend op deze achtervolging: *"Hoeveel tijd nadat u werd achtervolgd in de bazaar verliet u Afgh? De dag nadien, diezelfde avond sprak ik m'n oom af met iemand, die kon me helpen vluchten en de dag nadien ben ik vertrokken. Op welke dag verliet u Afgh? 7^e maand 9^e dag 1394. Wanneer werd u achtervolgd in de bazaar? Een dag voordien werd ik achtervolgd om gedood te worden. (...)* (administratief dossier, stuk 4, p. 7, eigen benadrukking), waaruit aldus ondubbelzinnig blijkt dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan een dag na het incident op de bazaar situeert. Verzoeker beperkt zich voorts tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het eerste gehoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Met het verweer dat er een verwarring moet zijn opgetreden tussen de door hem ontvangen dreigbrief van de taliban met de dreigbrief die verzoekers vader ontving, komt verzoeker in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen en het poneren van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die dus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de volgorde waarin hij een dreigbrief en dreigtelefoons van de taliban ontving, vermits hij eerst aangeeft dat hij telefoontjes van (vermoedelijk) de taliban kreeg alvorens een dreigbrief te ontvangen, om later te verklaren dat hij de telefoontjes pas ontving na de dreigbrief.

2.3.2.2.3. Tevens wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoekers gedragingen in Afghanistan niet verzoenbaar zijn met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de Taliban: *"Zo verklaart u enerzijds dat iedereen in uw dorp Ador betrokken is bij de Taliban (CGVS1*

p.13; CGVS2 p.9) en dat de Taliban uit uw dorp dezelfde Taliban is als diegenen die u in Jalalabad benaderden (CGVS1 p.11). U verklaart daarbij dat ook uw familie werd bedreigd door de Taliban indien u hun eisen niet inwilligde (CGVS2 p.6-7). Ondanks dat u niet bent ingegaan op de eisen van de Taliban, u verliet immers Afghanistan, zag u er anderzijds geen graten in om uw familie terug naar Khogyani te sturen (CGVS1 p.4; CGVS2 p.6-7). Uw verklaring dat uw familie enkel uit vrouwelijke leden bestaat en de Taliban hen daarom met rust zal laten snijdt geen hout. U verklaart immers dat uw oom ook uw broers meenam naar Khogyani en dat ze bij hem verbleven (CGVS1 p.4; CGVS2 p.7). Bovendien staat er in de brief van de Taliban aan u letterlijk geschreven dat ze zelfs geen klein kind van uw familie zullen sparen. U bent zich bewust van deze zware bedreiging wanneer u verklaart dat ze stelden het hele gezin, groot en klein, af te maken (CGVS2 p.15). Dat u ondanks deze niet mis te verstane bewoordingen van de Taliban ervoor koos om uw gezinsleden over te brengen naar Khogyani waar ze veel meer dan in hoofdstad Jalalabad blootgesteld zijn aan eventueel optreden van de Taliban is allerm minst aannemelijk. Bovenstaande vaststelling haalt het geloof in uw vluchtverhaal verder onderuit.” Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn directe familieleden – bestaande uit vrouwen – inderdaad naar Khogyani (en niet naar Ador) stuurde, met name naar de verblijfplaats van zijn oom alsmede zijn broers, en dus naar een plaats stuurde veilig van een directe aanslag door de taliban temeer nu eerder de mannen worden gezocht en niet de vrouwen, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, wat bezwaarlijk als dienstig verweer kan worden bestempeld om de voormelde motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Ook met het verweer dat het dorp Ador minstens één uur rijden is van Khogyani – het district en verblijfplaats van de oom – en hij aldus lijkt te insinueren dat het om een andere plaats gaat, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen, nu verzoeker tijdens het eerste gehoor zelf aangeeft dat hij zijn familieleden “terugstuurde” naar Khogyani (administratief dossier, stuk 6, p. 4). Dit des te onbegrijpelijker aangezien verzoeker verklaart dat de taliban uit Ador zo sterk verbonden is met andere talibanleden, waaronder de taliban in Jalalabad, dat zij aan hen doorspeelde dat zij problemen hadden met de familie van verzoeker en dat hij daarbij bovendien aangeeft dat de taliban hem (en zijn familie) gedurende twee jaar zochten in Jalalabad: “ze volgden ons om ons ook totaal te vernietigen” (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift aldus geen enkele concrete verklaring bij waarom hij het veilig achtte zijn familieleden terug te sturen naar Khogyani.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij samen met het Rode Kruis naar Ador is gegaan om het lichaam van zijn vader te begraven, dat hij in hun aanwezigheid niet vreesde voor zijn leven en hij bovendien op dat ogenblik zelf nog geen dreigbrief had ontvangen van de taliban, komt hij opnieuw niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er niet in slaagt de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden bijgetreden waar deze oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds verklaart dat iedereen in zijn dorp Ador bij de taliban betrokken is en zijn ganse familie uit het dorp gevlucht is naar Jalalabad omwille van de problemen met de taliban, maar anderzijds geen graten zag in een terugkeer naar Ador om zijn vader te begraven.

2.3.2.2.4. Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd dat verzoeker geen consistent beeld kan ophangen van de reden van focus van de taliban op zijn persoon.

Zo wordt vooreerst pertinent in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom de taliban hem viseert, vermits hij gedurende het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat de taliban hem onder meer viseert omdat hij als loodgieter aan overheidsgebouwen werkte en ze van verzoeker informatie over die gebouwen wilden verkrijgen (administratief dossier, stuk 6, p. 15), daar waar verzoeker hierover met geen woord rept gedurende het tweede gehoor. Sterker nog, op de vraag in wat voor soort gebouwen hij werkte, verklaart verzoeker dat hij in een school en verder enkel bij particulieren werkzaam was (administratief dossier, stuk 4, p. 16). Waar verzoeker ontkent ooit te hebben verklaard dat de taliban informatie wenste over de gebouwen, doch louter heeft aangegeven dat hij in een school – een overheidsgebouw – heeft gewerkt als loodgieter, merkt de Raad opnieuw op dat dit haaks staat op zijn verklaringen gedurende het eerste gehoor, waar verzoeker als volgt antwoordt op de vraag waarom de taliban hem zo belangrijk vond: “Omdat ik loodgieterij deed in Afghanistan en ze moeten informatie hebben over checkpoints of overheidsgebouwen waar ik werkte, en zoals mijn vader voor zijn werk naar de rechtbank ging, maar dat ging niet omdat ze hem doodden.” (administratief dossier, stuk 6, p. 15, eigen benadrukking). Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden nooit te hebben verklaard dat de taliban informatie over overheidsgebouwen van hem wenste te verkrijgen. De redenen waarom de taliban verzoeker in het vizier heeft betreft, in tegenstelling tot wat wordt aangevoerd in het verzoekschrift, overigens geenszins details doch zijn essentiële elementen van het

vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt en deze ook vermeldt gedurende beide gehoren. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt tevens op goede gronden: "(...) Zo beweert u eerst verkeerdelijk dat de Taliban in hun dreigbrief aan u vragen om u bij hen aan te sluiten. U bevestigt even later dat het opzet van de Taliban was dat u hen zou betalen en hun rangen zou vervoegen (CGVS1 p.12). In uw tweede gehoor stelt u echter dat de Taliban erop gebrand waren u uit te schakelen zodat u de overheid geen informatie over de Taliban zou kunnen verschaffen (CGVS2 p.10,15). Ter verklaring verwijst u naar het incident waarbij u en uw vader door talibs tegengehouden werden. De Taliban zagen er toen vanaf uw vader te ontvoeren omdat u als kind aan het huilen was, zo zegt u (CGVS2 p.6). De Taliban zouden willen verhinderen dat u de overheid over dit incident vertelt (CGVS2 p.10,11). U ontwijkt de vraag welke specifieke informatie u als kind de overheid over de Taliban kon bezorgen (CGVS2 p.10). U blijkt ook geen idee te hebben wie de talibs waren die uw vader bedreigden (CGVS2 p.9; CGVS1 p.11). Deze vaststelling brengt uw voorstelling van de interesse van de Taliban in u minstens aan het wankelen." Met het verweer dat verzoeker om zijn leven vreest omdat hij geen financiële steun wenste te verlenen aan de taliban, de stelling dat zijn vader om diezelfde reden vermoord werd, komt hij niet verder dan het volharden in zijn asielrelaas en het poneren van een vrees voor vervolging waarmee hij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat in de dreigbrief stond "kom naar ons", "zoniet zullen wij je vermoorden" en het betoog: "Verzoeker verklaarde dat echter van oordeel is dat de Taliban wilden dat hij zich bij hen aansloot dan wel financieel steunde vermits de Taliban geld en vechters nodig heeft. De dreigbrief was voor verzoeker echter eerder een list om hem te vermoorden zodra hij naar hun kwam. Verzoeker verklaarde aan het CGVS dat hij geen geld had en dat hij ook sowieso niet wilden vechten (Stuk 4, pag. 3 achterkant).", slaagt hij er evenmin in een afdoende verschoning te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de redenen waarom de taliban hem in het vizier zou hebben. Evenmin kan verzoeker overtuigen waar hij aangeeft dat hij zelf een "insinuatie" maakte omtrent het incident met zijn vader en vermoedde dat de taliban hem wenste uit te schakelen omdat hij informatie aan de politie kon verschaffen; verzoeker geeft hierbij zelf aan dat zijn asielrelaas op dit punt slechts op vermoedens van zijnentwege is gesteund, waarmee hij geenszins zijn vrees op vervolging *in concreto* aannemelijk maakt.

Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan eveneens worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker gedurende twee jaar in redelijke vrede in Jalalabad kon verblijven, mocht de taliban hem daadwerkelijk als een schadelijke bron van informatie aanzien: "(...) Als verklaring werpt u op dat u ondergedoken in Jalalabad woonde en dat u uw hoofd steeds bedekte (CGVS2 p.16; CGVS1 p.11). Deze uitspraken stroken niet met andere van uw verklaringen. U vertelde immers dat u in Jalalabad de loodgieterij en de winkel van uw vader verderzette. Deze zaak werd slechts na uw vertrek door uw oom gesloten (CGVS2 p.4-5,8,9). Dat u in Jalalabad moeilijk op te sporen was terwijl u de familiezaak uitbaatte kan niet volgehouden worden. Bovendien beweert u dat het u voor de ontvangst van de dreigbrief niet kon schelen of u gevolgd werd (CGVS1 p.17). Uit deze uitspraak blijkt allerm minst dat u zich inspande om alleen incognito in Jalalabad rond te lopen. Van u kan niet worden verwacht dat u in detail op de hoogte bent van de bedoelingen van de Taliban met u. Wel zou u in staat moeten zijn om eensluidende en plausibele verklaringen over af te leggen over het beeld over het opzet van de Taliban dat u zich uit de handelingen en de woorden van de Taliban heeft gevormd. Tot slot is er nog een laatste merkwaardige vaststelling die eveneens aansluit bij de door u aangehaalde vrees. U verklaart dat de dreigbrief aan uw adres een directe bedreiging was en u vreesde hetzelfde fatale lot als uw vader (CGVS1 p.11, CGVS2 p.15). De Taliban zou niet aarzelen om u te doden, zo zegt u (CGVS1 p.12). U verliet Afghanistan ongeveer vijf à zes maanden nadat u de dreigbrief aan uw adres had ontvangen (CGVS1 p.3,16-17; CGVS2 p.7,10). Aangezien uw vader reeds was vermoord en volgens u de Taliban in Jalalabad connecties hebben met iedereen (CGVS1 p.5) kan men verwachten dat u onmiddellijk actie ondernam om u te beschermen tegen de directe bedreiging van de Taliban. Ondanks de door u gepercipieerde imminente dreiging bleef u verder werken als loodgieter gedurende drie maanden (CGVS2 p.5). Uw verklaring dat u zich buiten kon blijven begeven en blijven verder werken door u te vermommen is eigenaardig (CGVS1 p.12; CGVS2 p.16). Zoals hierboven aangehaald kan het gezien uw familiezaak tot na uw vertrek uit Afghanistan actief bleef niet moeilijk zijn geweest om u op te sporen ondanks uw pogingen om u door middel van een hoofddeksel onherkenbaar te maken (CGVS2 p.4,5,8,9,16). Uw verklaring dat u de gronden van uw vader moest veiligstellen kan eveneens als bevreemdend worden beschouwd (CGVS1 p.12-13; CGVS2 p.10). Uw vader was immers reeds omgebracht in dezelfde stad als waar u woonde en uw leven was volgens u in direct gevaar (CGVS1

p.12). *In die context van onmiddellijk gevaar voor uw leven kan men verwachten dat u (sneller) andere en doeltreffendere maatregelen zou overwegen. Uw veranderlijke en merkwaardige verklaringen over uw asielrelaas schaden sterk het geloof in uw voorgehouden verhaal.*” Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk voorhoudt dat hij de winkel van zijn vader had overgenomen, zijn vader had immers alle gelden en activa uit de winkel gehaald. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk aangeeft dat hij de winkel (leeg) van zijn vader kon overnemen en sinds zijn twintig jaar de winkel uitbaat en zelfs een werknemer in dienst had om de administratie waar te nemen (administratief dossier, stuk 4, p. 5, p. 8 en stuk 6, p. 5). In zoverre hij voorts aanvoert dat hij niet meer als loodgieter heeft gewerkt na de dood van zijn vader, behoudens het afronden van lopende opdrachten, dat hij de winkel na het overlijden van zijn vader aan zijn oom heeft gelaten zodat hij zich kon bezighouden met het veiligstellen van de gronden, dat hij een *low profile* heeft gehouden gedurende twee jaren en onmiddellijk actie heeft ondernomen na het incident op de bazaar, komt hij wederom niet verder dan het volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van zijn persoonlijk asielrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielrelaas in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeker blijkt er derhalve ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de twee dreigbrieven van de taliban, de klacht via de politie en de klacht via het *directorate of criminal investigation* niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherente, tegenstrijdige en onlogische verklaringen en gedragingen van verzoeker die de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ondermijnen. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Met betrekking tot de taskara's, de drie rekeningen van verzoekers werk als loodgieter, de foto's van verzoekers vader oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog pertinent als volgt: *“De taskara's en de drie rekeningen van uw werk als loodgieter vormen louter een bewijs van de identiteit van u en uw vader en van uw beroepsactiviteit en kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De zes foto's voor en na zijn overlijden en de bevestiging van overdracht van uw vader naar het hospitaal laten niet toe om conclusies te trekken over de wijze waarop uw vader om het leven kwam en kunnen derhalve uw asielmotieven niet ondersteunen.”*

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en door verzoeker omschreven als “bijkomende stukken” (stuk 3, verzoekschrift), zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde notities van de raadsman van de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet (*supra* punt 2.3.2.2.1.).

In zoverre verzoeker zijn vervolging door de taliban bij aanvullende nota poogt aan te tonen door het overleggen van een attest van de Afghaanse Rode Halve Maan dd. 23 augustus 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat verkregen werd na een verzoek van verzoekers moeder (rechtsplegingsdossier, stuk 9), merkt de Raad op dat het attest een opmerkelijke schrijffout in het hoofdding bevat, nu er staat te lezen: “To **when** it may concern.”, daar waar dit “To **whom** it may concern” dient te zijn (eigen benadrukking). Dit alles doet reeds ernstige vraagtekens rijzen omtrent de authenticiteit van het attest en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het verzoek dat door verzoekers moeder werd gericht aan het districtshoofd van Khogyani werd ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedwongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het verzoek kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's van een overleden persoon die gewond is aan het hoofd, dient te worden opgemerkt dat uit deze foto's geenszins kan worden afgeleid dat het om verzoekers broer R. S. gaat, noch spreken de foto's zich uit over het ogenblik en de omstandigheden waaronder deze persoon het leven liet. Ook op basis van het door verzoeker neergelegde kopie van het identiteitsdocument van zijn broer, kan niet worden opgemaakt of de foto's verzoekers broer betreffen. Het identiteitsdocument van verzoekers broer vermag evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Het identiteitsdocument vormt immers geen bewijs van de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging en kan hoogstens de identiteit van verzoekers broer aantonen, die op zich niet wordt betwist.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel.

Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit krantenartikelen en rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent immers een volwassen man die een opleiding in Jalalabad tot loodgieter volgde en er werkte als loodgieter (CGVS2 p.5). Bovendien werkte u in Jalalabad reeds toen u nog in Khogyani woonde. U verklaart immers in die periode over en weer naar de stad te zijn gegaan omwille van uw werk (CGVS2 p.3). U woonde daarenboven tot vlak voor uw vertrek meer dan twee jaar lang met uw familie in Jalalabad (CGVS2 p.3-4). U bent dus vertrouwd met de stad Jalalabad doordat u er een opleiding tot loodgieter volgde en er lange tijd werkte en woonde. Hoewel u het tegendeel beweert (CGVS2 p.3), kan men door uw opleiding, uw werk en uw woonst te Jalalabad verwachten dat u er een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Daarnaast blijkt u over bepaalde middelen te beschikken die uw hervestiging in Jalalabad zouden kunnen vergemakkelijken. Zo kon worden vastgesteld dat u in Jalalabad een eigen winkel had met één vaste medewerker in loondienst en u als zelfstandige soms ook dagarbeiders in onder-aanneming had die u zelf uitbetaalde (CGVS1 p.5; CGVS2 p.4). Hiernaast beschikt u over land in uw geboortestreek die u zou kunnen aanspreken voor uw hervestiging in Jalalabad (CGVS2 p.5). Met uw verklaring dat de Taliban deze gronden zouden hebben ingenomen (CGVS2 p.5) kan geen rekening worden gehouden aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek te zijn. Als hinderpaal voor uw hervestiging in Jalalabad roept u de vrees in die u heeft voor de Taliban (CGVS2 p.16). Aangezien uw asielrelaas bedrieglijk bleek zijn er geen indicaties die uw hervestiging in Jalalabad in de weg kunnen staan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om opnieuw in Jalalabad aan de slag te gaan en er als jonge zelfstandige vakman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te vestigen in Jalalabad stelde u dat de Taliban u zou ombrengen (CGVS1 p.18; CGVS2 p.16) Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds bepaalde elementen uit het asielrelaas van verzoeker aanhaalt om aan te tonen dat hij voldoende bekwaam is om over te gaan tot hervestiging in Jalalabad, doch anderzijds verzoekers relaas als ongeloofwaardig bestempeld en verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt naar eigen goeddunken elementen uit zijn asielrelaas als waar te beschouwen, merkt de Raad op dat verzoeker zelf in onderhavig verzoekschrift erkent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen twijfels uit omtrent zijn persoon, zijn achtergrond en zijn verblijfplaatsen in Afghanistan. Het betreffen dan ook deze onbetwiste gegevens die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalt om het redelijk intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker te beoordelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER